

naar der ikke var nogen Lov, der udtrykkelig forbyd det?

Ottesen: Naar den ærede Forslagsstiller holder saa haardt paa, at det er Holsteen og Lauenborg, der høre under det tydske Forbund, saa synes jeg ikke, det er saa meget passende for os Danske at paastaae det. I 1848 gjorde man alt, hvad man kunde, for at faae en Forbundsstat istand; men det viste sig, at det blev kun et Forbund af Hyster. Naar han ogsaa siger, at han paa ingen Maade vil lade sine Sønner tjene i det tydske Forbund, saa kan jeg være entig med ham deri, dersom denne Ordre kom fra det tydske Forbund; men saalænge Hans Majestæt Kongen har den højeste Magt over Armeen, saa skal jeg ikke undsee mig ved, paa Kongens Befaling at lade min Søn gaae derhen, hvor Kongen sender ham.

Lindberg: Der ligger en meget besynderlig Misforstaaelse til Grund for den sidste Taler's Uttiinger; thi det følger af sig selv, at, dersom Hans Majestæt Kongen paatog sig den Forpligtelse at understøtte det tydske Forbund, ja, da kan han sende ogsaa min Søn i den danske Hær; men det er noget ganske Andet, at, naar der kræves Tropper af Holsteen og Lauenborg, at saa Regjeringen eller Krigsministeren kan sige: Nu tage vi danske Dreng og sende dem til den tydske Hær, som om de være Holstenere eller Lauenborgere. Er det disse Hertugdømmers Befolkning saa overmaade meget om at gjøre, at være Tydskere og høre til „das große deutsche Vaterland“, saa lad dem høre dertil. Jeg og mit Hus vil ikke høre til dette Forbund.

Ottesen: Men sæt nu, at Holstenerne og Lauenborgerne ikke ville være Tydskere; sæt nu, at de havde Lyft til at høre til den danske Stat og at de vilde dele baade Sorg og Glæde, baade Medgang og Modgang med os, saa ved jeg ikke, om det er saa ganske

rigtigt, at et Folk, som ikke har havt den mindste Stemme i at de kom til at blive indlemmede i det tydske Forbund, just skulde undslaae sig for at bære den Byrde med dem, som de ikke selv have paalagt sig. Jeg siger ikke, at det er saaledes nu; men, hvis det kunde blive saaledes, saa var det vistnok ingen Ulykke for den danske Stat. Jeg forstaaer heller ikke, hvorfor vi selv skulde gjøre, hvad vi kunne, for at fjerne det Hele ad saameget som muligt, da det dog nu engang er afgjort, at vi skulle boe i Hus sammen.

L. Jensen: Et æret Medlem har spurgt mig, hvad jeg vilde gjøre, dersom en Krigsminister virkelig havde sendt danske Tropper til det tydske Forbund, og der ingen Lov var, som kunde forebygge det. Jeg har det sikkre Haab, at ingen Krigsminister vil gjøre det, og, saalænge Intet antyder det Modsatte, troer jeg ikke, at vi bør vise nogen saadan Mistillid imod ham.

Lindberg: Ja, dersom hele Rigsdagen er entig med den sidste ærede Taler i at skjænte baade de nuværende og alle tilkommende Ministre en saa stor og uindskrænket Tillid, saa er det virkelig overflødigt at have en Rigsdag, saa behøve vi blot at sige: Ja, vi overdrage til Hs. Majestæts nuværende eller tilkommende Regjering at gjøre Alt, hvad den vil, og til Alt, hvad den gjør, sige vi mange Tak. Men herpaa indlader jeg mig ikke, saalænge vi have en Grundlov.

L. Jensen: Dersom dette specielle Spørgsmaal omfattede alle de Spørgsmaal, hvormed der kan være Tale, saa vilde jeg give den ærede Taler Ret i, hvad han nys sagde; men det troer jeg ikke. Jeg troer kun, at her er Spørgsmaal om et enkelt Tilfælde, og Rigsdagen kan ikke være overflødig, fordi den i dette Punkt overlader Ministeriet at handle efter egen Overbeviisning.